

stadig staaet paa det samme Standpunkt: at det skulde være Genstande til et vist Beløb, som Skyldneren kunde undtage; de Forandringer, der er foregaaet, har kun angaaet Beløbets Størrelse. Men nu vil man foretage en mere indgribende Ændring, idet man vil opgive Begrænsningen til bestemte Beløb og i Stedet for sætte den Regel, at Skyldneren foruden de ganske umiddelbart nødvendige Ting: Gangklæder, Linned, Seng og Sengklæder, kan forbeholde sig andet Indbo, „for saa vidt dette efter Forholdene er nødvendigt til Opretholdelse af et tarveligt Hjem“. Det er vistnok en Bestemmelse, som i høj Grad kræver nærmere Overvejelse. For det første: hvilke Fordringer skal der stilles til „et tarveligt Hjem“? Det er et Udtryk, som kan fortolkes og sikkert vil blive fortolket ganske forskelligt. Som Paralleltilfælde kan jeg nævne Bestemmelsen i Konkursloven om, at naar et Dødsbo behandles som Konkursbo, kan de efterlevende faa ud af Boet fremfor alle Kreditorer, selv privilegerede Kreditorer, saa meget, som kræves til „Skyldnerens tarvelige, men dog sømmelige Begravelse“. Det har været saa vanskeligt at faa fat paa dette, hvad der kræves til Skyldnerens tarvelige, men dog sømmelige Begravelse, at jeg tvivler paa, at der endnu er en ganske fast Praksis. Man har opfattet det meget forskelligt i de forskellige Dele af Landet, jeg har selv for nogle Aar siden set meget forskellige Fortolkninger. Jeg har en Gang haft Lejlighed til at se et Tilfælde, hvor Familien havde købt et Familiegravsted, ikke blot til den afdøde, men til den hele efterlevende Familie og vilde have Udgiften dertil lagt ind under Udgiften til „Skyldnerens tarvelige, men dog sømmelige Begravelse“. Da jeg rettede en Forespørgsel i saa Henseende til vedkommende Skifteforvalter, svarede denne, at han syntes, det var saa naturligt, at de efterlevende havde Lyst til til sin Tid at hvile i samme Gravsted som den afdøde. Det er klart, at man kommer meget vidt, hvis man følger denne Fortolkning, især hvis Familien er talrig. Jeg ved andre Steder, hvor Regelen er fortolket ganske anderledes. Og disse Spørgsmaal bliver sjældent appelleret; man kan ikke vente, at Spørgsmaal, der ikke drejer sig om mere, end det her vil blive Tilfældet, i stort Omfang vil blive appelleret til Højesteret. Jeg skulde derfor tro, det kunde være længe, inden man kom til en fast Praksis for, hvorledes man skulde forstaa dette Udtryk: hvad der er nødvendigt til Opretholdelsen af et tarveligt Hjem. Men der kan sandelig ogsaa blive Vanskeligheder ved

Gennemførelsen. Jeg sætter, at en Kreditor kommer og gør Udlæg hos en Aandens Arbejder. Saa vil man dog vel rimeligvis sige, at for en saadan Mand er et Skrivebord nødvendigt, men der er i Huset kun eet Skrivebord, og det er et meget kostbart Renæssancebord. Hvad skal man saa gøre? Skal man sige: Det er nødvendigt til et tarveligt Hjem at have et Skrivebord og saa lade ham beholde Renæssanceskrivebordet? Eller skal man sige: Nej, Renæssanceskrivebordet er ikke tarveligt, det kan ikke indgaa i det tarvelige Hjem, og skal man saa tage det fra ham, saa at han ikke har noget som helst Skrivebord? Eller endelig, skal man kunne følge en lignende Praksis som den, entreprenante Skræddere fulgte i den Tid, da Afbetalingsforretningerne florerede, at man tager Renæssanceskrivebordet fra ham og giver ham et tarveligt Bord i Stedet for? Det er et meget vanskeligt Spørgsmaal. Jeg har haft Lejlighed til at tale med et af Kommissionens Medlemmer derom, og han erklærede sig egentlig renonce, vidste ikke, hvorledes man skulde ordne det, men haabede, at Praksis vilde paatage sig det. Jeg tror, at det baade paa den ene og den anden Maade vil være vanskeligt, og at man derfor bør nøje overveje, om det virkelig vil være rigtigt at forlade den hidtil gældende Ordning, som man efterhaanden har faaet indarbejdet i Folks Bevidsthed, saa at det gaar rigtig godt. Men det er jo muligt, at der kan anføres tilstrækkelige Grunde, naar vi kommer til at tale med den højtærede Justitsminister i Udvalget. Jeg vil ikke sige, at jeg paa Forhaand vil modsætte mig Forandringen, men der er betydelige Betæneligheder derved, og jeg tror, det vil være rigtigt at underkaste dette lille Lovforslag en nøje Prøvelse.

Jeg har altsaa nu nævnt en Del Ting, som trænger til nærmere Overvejelse i et Udvalg, men af mine Bemærkninger vil man forhaabentlig have set, at jeg i Hovedsagen billiger Lovforslaget, og jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det til en meget velvillig Behandling i det Udvalg, som jeg haaber vil blive nedsat.

Marie Hjelmer: I Begyndelsen af Marts 1920 stod de samme fire Ordførere, som taler i Dag, her i Tinget og udtalte sig om det samme Lovforslag eller omtrent det samme Lovforslag. Alle de Udtalelser, som faldt den Dag, var velvillige, og det kan man jo ogsaa sige, at Udtalelserne i Dag i Hovedsagen har været; derfor tror jeg, vi har Haab om at føre Lovforslaget